

Megint eltévedt a hosszú verandán. Rémulettel néz ide-oda, hadonászik. Nem bolond, csak nagyon buta. A szobába megy, párnájába temeti a fejét, a Bölle Éva emléjét szopná. Nyervogva túrja a párnát.

56 Kovács Dominik

– Kovács Viktor

nélkül

Hetvenegy éve,
hogy egy Bölle Éva nevű
pesti munkásnő, hegyes
állú, hórihorgas asszony
a világra szülte őt, a
soványt. Piros tócsák,
romok, tojás- és cukorje-
gyek, vakok, sánták, kö-

högők, bős oroszok, sunyi kisnyilasok közé. Harminckét évesen még az anyjától szopott a sovány, nem tejet ugyan, hanem feketekávé meg valami pancsolt szeszt. Aztán meghalt Bölle Éva.

– Szemetek vagytok! – a sovány a fal képre mered. Ott van a Szabóné három fia. – Csömörletek! Anyátok is megmondta.

Aztán meghalt a Bölle Éva, és a sovány minden oszlopnak nekiszaladt, a szomszédok tintát nyalattak vele, majd röhögve hallgatták, ahogy a közös vécén a belével küszködik. Elverték, elkergették, ide-oda kószált a sovány, így került a faluba.

Most a Szabóné házában kuporog. A múlt heti szüretet leszámítva semmit sem csinál a kertben. Mióta Szabóné meghalt, kerubalakú sűrke paréjok nőnek az ólak körül, a ház mögötti hosszú veteményes felszántva sincs, hároméves kukoricatövek korhadnak ott. Bent nagy olajos fekete foltok a falon. Az egyik egy darázs, a másik a Bölle Éva árnya, a hórihorgas flaszter-ősanyaé, aki szánakozva néz fiára. Más foltok is vannak, magányosság, szerencsétlenség. A sovány sem főzni, sem szerelni, sem vetni nem szokott, folyton az ingeit mossa meg borotválkozik. Meg a szürethez fűlik a foga, arra megtanította Szabóné.

– Szemetek vagytok! Csömörletek! Anyátok is megmondta.

Ide-oda kószált a sovány, így került a faluba. Félt, hogy megfullad, mert már nincs mellette Bölle Éva. Teremsöprő lett a frissen épült kultúrházban. Valahogy összeismerkedett Szabónéval, aki öregebb volt nála, és hasonlított Bölle Évára, csak az flaszter-ősanya, Szabóné meg a dülők, szántók, parcellák mátriárkája volt. Özvegyasszony, brigádvezető a téeszben. Három ürgeképű fia várta odahaza, istentelen jószágok, nem győzte püfölni őket az anyjuk.

A sovány összerázkódik. „Kinyírnak” – gondolja. Ül az ágyon, és a szemét gyerekekre gondol, akik életében le se szarták az anyjukat, most meg, hogy Szabóné meghalt, állandóan fenyegetik őt, hogy felgyűjtják, fára húzzák, kimetszik a belét, ha nem fizet, ha nem költözik, ha nem döglük meg idő-

ben. „Pedig én a férje voltam az anyjuknak, imádtam az anyjukat, meg is fuladok nélküle.” Kimegy a verandára, ott megint eltéved, utálja a hosszú, hideg verandát.

Három ürgeképű fia várta odahaza Szabónét, istentelen jószágok, nem győzte püfölni őket az anyjuk. A három gyerek a szemébe is soványnak nevezte Bölle Sándort, ha nagyritkán szóltak hozzá. Utálták, mert mindent föl zabált volna, röhögtek az ostobaságát. A legidősebb, a Tibi gyerek ki is leste, ahogy a sovány az anyjukat maszatolja. Egyszer-kétszer jól elverték a soványt, mikor az teleítta magát borral, és csak dadogott.

„Széttépnek, agyoncsapnak.” A sovány megint az ágyon kuporog, veszettül utálja a Szabó ivadékokat, akik ki akarják ebrudalni őt az anyjuk házából. „Rohadt kapzsi férgek.” Utoljára kilenc napja, a szüretkor jött a Tibi gyerek óbégatni, hogy ha a sovány még egyszer az ő szőlejük fölött rendelkezik, akkor széttépik, agyoncsapják.

Ahogy a borra gondol, az arca vörös, a lába vékony lesz Bölle Sándornak, a szeme sárgán kitüremkedik.

Bölle Éva, nagy olajos fekete foltként a falon, szánakozva néz fiára.

A hosszú, hideg verandán ácsingózva a sovány látja, amint a Szabó Tibi autója megáll a ház előtt. A sovány ismét összerázkódik, bután kapkodja a fejét.

„Széttépnek, agyoncsapnak.” Hogy ne találják meg, lefut a pincébe, az erjedő musttal teli hordók közé. Még szuszog egyet, aztán mint a megtaposott gyík, kinyúlik.

